

Доуди Смит
101 ДАЛМАТИНЦИ

ЗЛАТНИ ДЕТСКИ КНИГИ

73

Превод **Жечка Георгиева**
Редактор **Надежда Делева**
Библиотечно оформление **Виктор Паунов**
Художник на корицата **Матей Аркова**
Технически редактор **Стефка Иванова**
Коректор **Антония Станева**

Печ. коли 12

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
бул. „Цариградско шосе“ № 47, ет. 1;
тел.: 02 942 23 75, 942 23 76
Разпространение – тел. 02 846 75 29
e-mail: office@trud.cc
www.trud.cc
www.znam.bg

Печат Полиграфически комбинат „Д. Благоев“ ООД

Dodie Smith
The Hundred and One Dalmatians, 1956

© Жечка Георгиева, превод, 2015 г.
© Виктор Паунов, библиотечно оформление, 2015 г.
© Матей Аркова, художник на корицата, 2015 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2015 г.

ISBN 978-954-398-374-2

Доуди Смит

101
ДАЛМАТИНЦИ

Превод Жечка Георгиева

trud

СОФИЯ, 2015

Щастливите двойки

Доскоро в Лондон живееше млада двойка далматински кучета на име Понго и Мисис Понго. (Мисис прибави името на Понго към своето след женитбата, но повечето хора ѝ викаха само Мисис.) Те имаха щастието да притежават млада двойка човеци на име мистър и мисис Душкинг – мили, послушни и рядко умни, почти колкото кучета. Много разбираха от лай – например лаят, означаващ „Навън, моля!“, „Вътре, моля!“, „Побързайте с обяда ми!“ и „Какво ще кажете за една разходчица?“ А когато не разбираха, често се досещаха – ако ги погледнеш изразително или ги подращиш с нетърпелива лапа. Като много други обичани хора и те вярваха, че са собственици на кучетата си, вместо да си дадат сметка, че всъщност кучетата ги притежават. Понго и Мисис намираха това за трогателно и забавно и оставяха питомците си да си въобразяват, че са прави.

Мистър Душкинг работеше в лондонското сити и много го биваше в смятането. Хората казваха за него,

че е истински финансов факир – което не е същото като истински факир, макар понякога да е много близко по значение. По времето, когато започва тази история, той беше необикновено богат по една твърде необикновена причина. Беше направил голяма услуга на правителството (нещо във връзка с отървяването на страната от националния ѝ дълг) и за награда го бяха освободили пожизнено от всички данъци. Освен това правителството му беше дало малка къща до парка Риджънтс – много подходяща за мъж с жена и кучета.

Преди да се оженят, мистър Душкинг и Понго живееха в ергенска квартира, където за тях се грижеше старата дойка на мистър Душкинг, леля Иконом. Мисис Душкинг и Мисис също живееха в ергенска квартира (момински квартири няма), където за тях се грижеше старата дойка на мисис Душкинг, леля Пудинг. Кучетата и техните питомци се запознаха едновременно и изживяха един безкрайно щастлив двоен годишен период, само че се притесняваха какво ще стане с леля Иконом и леля Пудинг. Щеше да е чудесно, когато Душкингови си имат дечица, особено ако се случеха близнаци – по един близък за всяка бавачка – но какво щяха да правят дотогава лелите? Защото, макар да умееха да приготвят закуска и друга храна (поднасяна върху табла и наричана „едно хубаво яйчице до камината“), никоя от тях не знаеше как се стопанисва кокетна малка къщичка до парка Риджънтс, в която Душкингови се надяваха да канят приятели на вечеря.

И тогава ето какво се случи. Двете лели се срещнаха и след няколко минути на напрегната подозрителност страшно се харесаха една друга. И много се смяха над имената си.

– Жалко, че нито аз знам да готвя – дори пудинги – нито вие да стопанисвате къща – рече леля Пудинг.

– Да, а сега те имат нужда именно от готвач и иконом – съгласи се леля Иконом.

И изведнъж на двете едновременно им хрумна Велика идея: леля Пудинг да се научи да готви, а леля Иконом – да води домакинството. Решиха да започнат още на другия ден, така че до сватбата да са вече напълно обучени.

– Всъщност няма да бъдете иконом, а камериерка – отбеляза леля Пудинг.

– В никакъв случай – решително възрази леля Иконом. – Нямам подходяща фигура за това. Ще стана истински иконом, а освен това ще обслужвам изцяло мистър Душкинг, за което няма нужда да се обучавам, тъй като съм го вършила, откак се е родил.

Така че, когато Душкингови и Понгови се върнаха от съвместния си меден месец, у дома в малката къщичка до парка Риджънтс ги чакаха напълно обучените леля Пудинг и леля Иконом.

Всички много се изненадаха, като видяха, че леля Иконом е обува в панталони.

– Нямаше ли да ви стои по-добре една хубава черна рокля и бяла престилка с къдрички? – попита доста притеснено мисис Душкинг, защото леля Иконом все пак не беше нейната бавачка.

– Икономът трябва да носи панталони – решително заяви леля Иконом. – Но престилка ще си набавя още утре – с къдрички. Тя ще внесе нотка на оригиналност.

Така и стана.

Освен това лелите не искаха вече да им викат „лельо“, а да ги наричат по име, както му е редът. Ала, макар да можеш да се обръщаш към икономата с „икконом“, готвачката в никакъв случай не можеш да наричаш „пудинг“. Така че в крайна сметка на лелите им викаха просто „лельо, миличка“ – както и преди.

Няколкото щастливи седмици след завръщането на кучетата и Душкингови от медените им месеци се случи нещо още по-хубаво. Мисис Душкинг заведе Понго и Мисис при добрия им приятел – Великолепния ветеринарен лекар, който живееше от другата страна на парка, и се върна у дома с чудната новина, че Понгови скоро ще станат родители. Кученцата се очакваха след един месец.

Лелите нагостиха обилно Мисис, за да има тя сили, и Понго – за да не се чувства пренебрегнат (както се случва понякога с бащите на очакваните кученца), след което кучетата спаха цял следобед на най-хуба-

вия диван. А когато мистър Душкинг се прибра след работа у дома, те бяха будни и молеха за разходка.

– Да излезем всички да се поразходим – предложи мистър Душкинг, като научи чудесната новина. – Да отпразнуваме събитието.

Леля Пудинг каза, че до вечеря има още много време, а леля Иконом, че една разходка ще ѝ се отрази много добре, така че всички заедно се отправиха към парка.

Най-напред вървяха Душкингови – мисис Душкинг изглеждаше чудесно в зеления си костюм, ушит точно преди сватбата, и мистър Душкинг също – в старото си сако, с което винаги разхождаше кучетата си (той не можеше да се нарече красавец, но зато ва пък на човек не му омръзваше да го гледа). След тях крачеха Понгови с благородните си осанки – и двамата можеха да са медалисти, ако мистър Душкинг не бе убеден, че кучешките изложби страшно биха им досадили – както впрочем и на него. Имаха изваяни глави, великолепни рамене, силни крака и прави опашки. Петната по телата им бяха катранено-черни, повечето колкото монета от два шилинга, а по главите, краката и опашките имаха по-малки петънца. Носовете им бяха черни, а около очите си също имаха черно. Изражението на Мисис беше много мило, а Понго, макар да беше властен, имаше усмихнати очи. Вървяха един до друг с много достойнство и слагаха каишки на Душкингови само колкото да ги преведат през кръстовищата. Леля Пудинг (пълничка) в бяла престилка и леля Иконом (още попълна) в добре скроен фрак, панталони и кокетна престилчица завършваха шествието.

Беше чудна септемврийска вечер, без никакъв вятър, много спокойна. Паркът и старите, боядисани в кремаво къщи, които гледаха към него, се къпеха в

златистите отблясъци на залеза. Чуваха се множество звуци, но никакъв шум. Виковете на играещите деца и бръмченето на уличното движение звучаха по-приглушено от друг път, като че омекотени от тази кротка вечер. Птиците пееха последните си за деня песни, а малко по-надолу по улицата, в къщата, където живееше един велик композитор, някой свиреше на пиано.

– Никога няма да забравя тази прекрасна разходка – рече мистър Душкинг.

В същия миг покоят бе нарушен от някакъв пронизителен клаксон. Към тях се приближаваше една лимузина. Спря точно пред голямата къща и от нея излезе висока жена. Беше с плътно прилепнала smaragdnozelena рокля от тежка коприна, с няколко низа рубини и крайно семпло наметало от бял визон, което стигаше до високите точета на рубиненочервените ѝ обувки. Беше мургава, с черни очи, в които проблясваха алени пламъчета, и с много остър нос. Косата ѝ бе сресана на прав път точно по средата, а което бе най-необичайното, половината беше черна, а другата половина – бяла.

– Я! Та това е Злобара де Мон! – възкликна мисис Душкинг. – Ние сме съученички. Изключиха я от училище, защото я хванаха да пие мастило.

– Вижда ми се твърде екстравагантна – отбеляза мистър Душкинг и понечи да обърне гръб, ала високата слаба жена бе забелязала мисис Душкинг и вече слизаше по стъпалата, за да я посрещне. Нямаше как – мисис Душкинг бе принудена да ѝ представи съпруга си.

– Елате да ви запозная с „моя“ съпруг – рече високата жена.

– Нали се канеше да тръгваш нанякъде с колата – напомни ѝ мисис Душкинг и погледна шофьора, който

чакаше до отворената врата на лимузината. Беше боядисана в черно и бяло, на ивици – доста се хвърляше на очи.

– За никъде не бързам – увери я съученичката ѝ. – Настоявам да влезете.

Лелите казаха, че ще се приберат у дома да се погрижат за вечерята и ще вземат кучетата със себе си, но високата жена заяви, че и кучетата трябвало да влязат в къщата.

– Толкова са красиви. Искам и мъжът ми да ги види.

– Как се казваш сега по мъж, Злобара? – попита я мисис Душкинг, докато прекосяваха покрития със зелен мрамор коридор и влизаха в покрития с червен мрамор хол.

– Името ми е все така Де Мон – отвърна Злобара. – Аз съм последна издънка на рода и затова накарах мъжа си да приеме моето име.

В този миг крайно семплото ѝ наметало от бял визон се плъзна от раменете ѝ и се свлече на пода. Мистър Душкинг го вдигна.

– Какво прекрасно наметало! – възкликна той. – Но тази вечер може би ще ви е топло с него.

– На мен никога не ми е топло – каза Злобара. – Целогодишно се обличам с кожи и спя на хермелинови чаршафи.

– Колко мило – учтиво изрече мистър Душкинг. – Лесно ли ги перете?

Злобара сякаш не го чу, защото продължи:

– Обожавам кожата! Живея само заради тях! Затова именно се омъжих за търговец на кожи.

В този миг в стаята влезе мистър Де Мон. Беше дребен, с притеснен вид и освен да търгува с кожи, очевидно нищо друго не умееше да върши. Злобара го представи на Душкингови и каза:

– А къде са онези две великолепни кучета?

Понго и Мисис се бяха излегнали под рояла и умираха от глад. Червеният мрамор им напомняше за късове сурово месо.

– Ще си имат кученца – съобщи щастливата мисис Душкинг.

– О, няма? Чудесно! – зарадва се Злобара. – Елате, кучета!

Понго и Мисис учтиво се приближиха.

– От тях ще станат прелестни кожени палта, нали? – обърна се Злобара към мъжа си. – За през пролетта, върху черен костюм. Как не сме се сетили да шием палта от кучешки кожи!

Понго излая остро и заплашително.

– Тя само се пошегува, мили Понго – потупа го мисис Душкинг, а сетне каза на Злобара: – Понякога имам чувството, че разбират всичко, което си говорим.

Но всъщност не го мислеше. А то си беше така.

Тоест така беше, що се отнася до Понго. Мисис не разбираше човешка реч колкото него, но схвана шегата на Злобара и никак не я хареса. Понго от своя страна беше бесен. Как може да се говори така пред жена му, която очаква кученца! Зарадва се, като видя, че Мисис не е разстроена.

– На всяка цена искам да дойдете на вечеря следващата събота – обърна се Злобара към мисис Душкинг.

И тъй като не се сети как да отклони поканата (защото мразеше да лъже), мисис Душкинг прие. После каза, че е време да си тръгват и че не бива да досаждат повече на Де Монови.

Като прекосяваха коридора, покрай тях се шумуна великолепна бяла персийска котка и се стрелна нагоре по стълбите. Мисис Душкинг се възхити от красотата ѝ.

– Аз пък не я харесвам особено – рече Злобара. – Ако не беше толкова ценна, бих я удавила.

Котката се извърна и сърдито изсъска. Може би това се отнасяше до Понго и Мисис – а може би не.

– Искам да чуete новия ми клаксон – каза Злобара, когато всички излязоха пред къщата. – Той е най-пронизителният в цяла Англия.

Тя мина покрай шофьора и сама натисна клаксона, при това твърде продължително. Понго и Мисис за малко да оглушеят.

– Прелестни кучета, направо прелестни – обърна се Злобара към тях, докато се качваше в черно-бялата си кола. – Страшно ще отивате на колата ми – и на черно-бялата ми коса.

Шофьорът метна самурова кожа върху коленете на Де Монови и подкара раираната лимузина.

– Тази кола ми прилича на движеща се пешеходна зебра – обади се мистър Душкинг. – Приятелката ти и в училище ли беше с такава коса?

– Не ми беше приятелка – страхувах се от нея – каза мисис Душкинг. – Но косата ѝ беше същата – имаше една бяла и една черна плитка.

Мистър Душкинг си помисли какъв късмет има, че е женен за мисис Душкинг, а не за Злобара де Мон. Испита съжаление към съпруга ѝ. Понго и Мисис пък съжалиха бялата ѝ котка.

Златистият залез се беше стопил и на негово мяс-

то се бе спуснала нежносиня вечер. Паркът беше почти безлюден и някъде от далечината долиташе гласът на пазача: „Всички навън! Всички навън!“, защото в Англия парковете се заключват през нощта. Откъм напечените от слънцето морави ухаеше леко на сено, а езерото изпускаше дъх на водни растения и влага. Всички къщи около парка бяха превърнати в държавни учреждения и вече бяха заключени. В прозорците не проблясваше никаква светлинка. Но Душкингови съзряха гостоприемните светлини на собствената си къща. А след малко Понго и Мисис подушиха апетитната миризма на вечерята. На Душкингови уханието също допадна.

Всички поспряха за миг, за да надзърнат през железните решетки в кухнята. Макар да беше на приземния етаж, кухнята съвсем не беше тъмна. Имаше врата и два големи прозореца, които гледаха към тесния, настлан с плочи двор. Такива дворове често се срещат в старите лондонски къщи. От него се излизаше по няколко стъпала направо на улицата.

Душкингови и кучетата си помислиха колко приятна изглежда ярко осветената им кухня. Тя имаше бели стени, червен линолеум и открит бюфет, по който бяха наредени чинии със сини орнаменти. Имаше модерна печка за готвене и старомодна кухненска камина, за да бъдат доволни лелите. Леля Пудинг печеше нещо във фурната, а леля Иконом нареждаше чинии в кухненския асансьор, който щеше да ги изкачи на горния етаж в трапезарията, също както дяволите се появяват в пантомимите. До камината се виждаха две постлани с възглавнички плетени кучешки кошове, а до тях две богати вечери в лъскави купички вече очакваха Понго и Мисис.

– Дано Мисис да не се е уморила – каза мистър Душкинг, докато отключваше входната врата.

Мисис много би искала да отговори, че през живота си не се е чувствала толкова добре. Тъй като не можеше да говори, тя се опита да „покаже“ колко е добре, затова се втурна надолу към кухнята, размахала опашка. Понго стори същото, предвкусвайки вечерята и дългия сън до огъня и неговата Мисис.

– Ех, защо и ние нямаме опашки да помахаме с тях – рече мистър Душкинг.